

Az Ovidius bolygó

*arra a hírre, hogy Róma 2000 év után, a költő halálának kétezredik évfordulóján
visszavonta Augustus döntését*

1.

*Rómától messze
élek, az Ovidius bolygón.
Jöjj értem, idő!
Én már benned vagyok.*

2.

*A császár nem
örökéletű, de úgy viselkedik,
a költő örökéletű,
de nem viselkedhet úgy.*

3.

*Milyen végtelen
a Fekete-tenger!
Hány hexameter
hömpölyög át a bánatán!*

4.

*Dögölj meg, császár.
Én legalább éltem.*

5.

*Mindig csak a góg, a lenézés,
a seggnyalás közben kihúzott gerincek,
a magasba emelt orrú értékek,
közben a semmi.*

6.

*A fórumon mindennap
a vidékiség, a semmi,
a nagyhangú üresség –
valójában Tomiban éltem úgyis.*

*Nagy, üres szájak
bűzös lehelettel tele,
panasz, dölyf, merevség,
szétálló fülű gőg.*

*Töppedt agyak,
rojtos tehetségek,
fésületlen moslék –
Tomiban éltem úgyis.*

7.

*Mert hisz erős a császár, amikor gyengébbre neheztel,
dühét messzire fújja, lángfúvó gőgös akarnok!
Érdeklis is őt a költő, a Rómába mindig szerelmes,
hullámba vágyakozó, ki vízbe mégse merészel!
Messzire vágyik a költő, Hadész takaros városába,
hol nincs már szenvedés semmi, elfinomul végleg a kín.
De élnie kell, hogy a császár ne nyugodjon soha, az ádáz,
tudja, hogy szenved a költő, amíg csak élete van.*

8.

*Jöjj értem, idő!
Én már benned, veled
vagyok, nem félek semmitől,
nem reménykedem semmiben,
rég nem hiszem, hogy a költészet
megvált bármitől is,
lépkedek csak rajta, különös
szőnyegen – életre
pusztít.*